

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN THIÊN NAM KIẾM MÔN

Hình như Lôi Vân ngủ đã lâu và cũng hình như chàng không biết một tý gì về chuyện xảy ra ở trước mặt, nhưng rút cuộc chàng đã lai tỉnh.

Khi chàng tỉnh dậy, chàng đã tới Thiên Nam sơn trang được ba ngày rồi. Chàng từ từ mở mắt ra nhìn, cảm thấy rất kinh ngạc, và thấy khí huyết trong người chạy rất đều, chân tay mình mảy thoải mái dễ chịu hết sức. Trước kia, trong người chàng còn có đôi chút khó chịu do vết thương ở bên vai gây nên.

Chàng bỗng trông thấy một bộ mặt vừa đẹp vừa quen thuộc, chàng vội lên tiếng hỏi:

- Thiếu Vân, tại sao chúng ta lại ở đây?

Thì ra thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi cạnh chàng chính là Triệu Thiếu Vân. Nàng thấy chàng hỏi như vậy mặt tươi như hoa nở, tủm tủm cười và nói :

- Vân đại ca đã tỉnh rồi đấy à?

Lôi Vân mỉm cười ngồi dậy, mắt nhìn bốn chung quanh, thấy mình đang ở trong một cái phòng rộng chừng hơn trượng. Diện tích của phòng này tuy nhỏ, nhưng tất cả những cái gì bày biện ở bên trong đều quý báu khôn lường, nên chàng kinh ngạc hỏi :

- Nơi đây là đâu thế?

Vừa hỏi tới đó, chàng sức nhớ đến những chuyện đã xảy ra trước khi mình ngủ say.

Triệu Thiếu Vân vẫn tủm tủm cười đáp :

- Nơi đây là Thiên Nam sơn trang.

Lôi Vân lại hỏi tiếp :

- Thiên Nam phu nhân của Thiên Nam sơn trang này đâu? Sự thực bà ta là ai thế?

- Nơi đây là chỗ căn cứ của Thiên Nam Kiếm Môn. Hà, chẳng lẽ Vân đại ca chưa nghe ai nói tới mối oan cừu của Xích Mi Môn với Thiên Nam Kiếm Môn hay sao? Lần này, Thiên Nam phu nhân xuất sơn là muốn tìm kiếm Xích Mi Môn để trả thù. Lúc đầu, bà ta còn hiểu lầm đại ca, nhưng bây giờ bà ta đã biết rõ chuyện rồi.

Lôi Vân ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Biết rõ cái gì? Hiện giờ Thiên Nam phu nhân ở đâu?

Triệu Thiệu Vân đáp :

- Muội đã kể chuyện tại sao đại ca lại trở nên Lục Lâm Minh Chủ của thiên hạ cho mẹ con bà ta hay rồi !

Hai người vừa nói tới đó, thì ngoài cửa đã có tiếng chân người và cửa phòng vừa mở rộng, mẹ con Thiên Nam phu nhân đã bước vào.

Triệu Thiệu Vân vừa đứng dậy đã nói với Thiên Nam phu nhân rằng :

- Thưa phu nhân, Vân đại ca đã tỉnh táo rồi !

Lôi Vân vội ngừng đầu lên nhìn, thấy thần sắc và thái độ Thiên Nam phu nhân vẫn cao quý như trước. Chàng rất ngạc nhiên vì chàng đã phát giác mặt của bà ta có vẻ lo âu như ẩn như hiện.

Thiên Nam phu nhân khẽ kêu "Ồ" một tiếng, rồi hỏi :

- Lôi thiếu hiệp đã tỉnh táo, xin thứ lỗi tôi thiếu lễ phép đôi chút, có hai việc này muốn hỏi thiếu hiệp...

Triệu Thiệu Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, có vẻ không vui nghĩ bụng :

“Sao thái độ của bà ta lại thay đổi chóng đến như thế. Vân đại ca vừa thức tỉnh, mà bà ta đã dùng thái độ này để đối xử rồi, mấy hôm trước bà ta có như thế này đâu?”

Lôi Vân cũng hơi ngạc nhiên vội đáp :

- Phu nhân có việc gì xin cứ hỏi. Tại hạ cũng có mấy vấn đề muốn hỏi phu nhân !

Thiên Nam phu nhân tủm tủm cười, đối với câu trả lời sỗ sàng của chàng, bà ta vẫn không tức giận chút nào, mà chỉ nói tiếp :

- Điều thứ nhất, bây giờ thiếu hiệp có còn là Minh chủ của lục lâm thiên hạ không?

Tuy lời nói của bà ta vẫn ôn tồn và hiền từ, nhưng khi lọt vào tai Lôi Vân và Triệu Thiệu Vân thì hai người đã biến sắc mặt luôn.

Triệu Thiệu Vân hơi bực mình nghĩ bụng :

“Đã biết rõ mà bà ta còn cố ý hỏi như vậy, Vân đại ca rất ghét người ta ở trước mặt mình mà hỏi câu này. Không hiểu dụng ý của bà ta ra sao?”

Nàng vừa nghĩ tới đó, đã trông thấy Tô Nam Tây mặt lộ vẻ lo âu.

Lôi Vân hơi trợn ngược đôi lông mày và bụng bảo dạ rằng :

“Bây giờ ân sư đã lượng thứ cho ta rồi, ta còn tạm mượn ngôi Minh chủ này để ngăn cản thiên hạ tác quái, tại sao ra lại phải bỏ lỡ dịp may này...”

Vừa nghĩ tới đó, chàng liền lớn tiếng đáp :

- Vâng, còn !

Thiên Nam phu nhân mặt hơi biến sắc, liền hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp nói như vậy, thì thiếu hiệp phải che chở cho tất cả võ lâm hay sao?

Lôi Vân rất thông minh, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Lúc nào tôi cũng lấy trung và thứ để đối xử với người, coi muôn người như một. Nếu phu nhân có thâm thù với Xích Mi Môn, chỉ cần đừng tổn thương đến thiên lý, thì tại hạ không những không bảo vệ cho những kẻ vô lý, mà còn giúp phu nhân trả thù là khác.

Thiên Nam phu nhân bỗng quay đầu lại cười và nói :

- Tây nhi ! Con đi lấy thanh kiếm lại đây !

Tô Nam Tây chưa nghe xong hết lời nói của bà mẹ, đã vội phi thân ra ngoài nhà ngay.

Triệu Thiếu Vân thấy thế kinh ngạc vô cùng.

Thiên Nam phu nhân trông thấy thái độ của Triệu Thiếu Vân đã hiểu ý ngay, vội nói tiếp :

- Triệu cô nương không nên xúc động như thế, lát nữa cô nương sẽ hiểu ngay. Máy ngày hôm nay, hà...

Bà ta lại tủm tủm cười liếc nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân một cái.

Triệu Thiếu Vân bỗng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vì nàng thấy phu nhân nhắc nhở đến chuyện mấy ngày hôm nay.

Thì ra, mấy ngày nay trong lúc Lôi Vân mê man bất tỉnh, nàng ở cạnh giường hầu hạ quên ăn quên ngủ, trong lòng lúc nào cũng lo âu.

Thiên Nam phu nhân đưa mắt nhìn Lôi Vân và nói :

- Mấy ngày hôm nay, Triệu cô nương vì thiếu hiệp mà ở trong phòng này hầu hạ, quên ăn quên ngủ, nên không biết bồn trang đã xảy ra chuyện gì...?

Lôi Vân nghe tới đó cảm động vô cùng, đưa mắt nhìn Triệu Thiếu Vân một cái tỏ vẻ cảm ơn, nhưng chàng không hiểu mấy ngày hôm nay trong Thiên Nam sơn trang đã xảy ra chuyện gì? Chàng vội hỏi :

- Mấy ngày hôm nay, trong sơn trang có xảy ra chuyện gì thế hả phu nhân?

Triệu Thiếu Vân nghe nói cũng ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi :

- Đã có chuyện gì xảy ra thế hả phu nhân?

Bộ mặt đương nhiên từ, Thiên Nam phu nhân bỗng lộ sát khí rất u uất đáp :

- Mấy ngày hôm nay cứ đến đêm khuya là có khách lạ dạ hành xuất hiện. Những người đó đều là cao thủ của võ lâm và hình như là cao thủ của Hắc đạo...

Lôi Vân có vẻ giận, trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Phu nhân có biết những người đó là ai không?

Chàng chưa nói dứt, thì Tô Nam Tây ở bên ngoài chạy vào, tay nàng cầm một thanh trường kiếm đen nhánh.

Thiên Nam phu nhân bỗng nghiêm nét mặt, giơ tay ra đỡ lấy thanh trường kiếm, xoay người một vòng và bước về phía trước mấy bước.

Lôi Vân thấy thế rùng mình đến thót một cái, nhưng thấy mặt của phu nhân lộ vẻ bàng hoàng, chàng cũng hơi kinh hãi vội đứng dậy luôn.

Thiên Nam phu nhân bỗng bảo chàng rằng :

- Thiếu hiệp hãy ngồi xuống nghe tôi nói !

Tay bà ta run run và đã rút trường kiếm ra khỏi bao.

Lôi Vân từ từ ngồi xuống giường, hai mắt cứ nhìn thẳng vào thanh kiếm đó, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Vì chàng thấy kiếm đó chỉ là một thanh kiếm thường và thân kiếm lại còn hoen rỉ, ngoài những vết hoen ra lại còn có mấy vết máu nữa.

Lôi Vân rất kinh ngạc, đang định lên tiếng hỏi, thì Thiên Nam phu nhân đã trở dài một tiếng, với giọng nghẹn ngào nói :

- Thanh kiếm này là thanh kiếm thường thôi, nhưng chủ nhân của thanh kiếm lại không phải là người tầm thường...hà, kiếm này chính là của Thiên Nam Kiếm Chủ...

Lôi Vân bỗng nghiêng răng mím môi xen lời hỏi :

- Thế những vết máu ở trên kiếm là...?

Chàng bỗng cảm thấy khó nói, nên chỉ hỏi tới đó đã ngắt lời ngay. Đồng thời, chàng còn thấy Tô Nam Tây đứng ở phía sau phu nhân giơ tay lên xua hoài, rõ ràng bảo chàng đừng nên hỏi.

Hình như Thiên Nam phu nhân không nghe thấy lời hỏi của chàng, bà ta cứ đứng đờ người ra, miệng lẩm bẩm nói như người nói mớ :

- Hà, năm xưa ông ta oai dũng biết bao. Tuy oai danh không bằng Giang Hồ Tam Kỳ hiện thời với Kiếm Thánh Chi Môn năm xưa, nhưng hào khí và bụng dạ của ông ta vĩ đại biết bao. Ông ta đã quyết tâm trượng kiếm đi khắp thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa, giết kẻ cường bạo, phù trợ người hèn yếu. Ông ta thi hành ý chí

ấy ít lâu, đã được thiên hạ ban cho cái tên Thiên Nam Kiếm Khách và trên giang hồ cũng có thêm một môn phái là Thiên Nam Kiếm Môn. Hà ! Có ngờ đâu, trong lúc ông ta đang hành đạo giang hồ, thì cũng là lúc Tam Tuyệt Nhị Quân biểu lộ dã tâm sáng lập một đại môn phái để làm bá chủ thiên hạ. Thấy bọn họ đi trái với đạo nghĩa của giang hồ, ông ta nhin sao nổi, tất nhiên phải có sự xung đột với họ...

Nói tới đó, bà ta bỗng giơ tay lên dùng tay áo lau chùi nước mắt. Lúc này, Lôi Vân mới phát giác mặt của bà ta đang đầy lệ hận, chàng cũng phải ngăn người ra. Nhưng Thiên Nam phu nhân lau chùi nước mắt xong, lại gượng cười ngay và nói tiếp :

- Tôi còn nhớ...có một hôm, có một hôm...

Hu hu !...

Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân nghe thấy tiếng khóc đó cùng không người vội đưa mắt nhìn, đã thấy một cái bóng người mảnh khảnh nhanh như một mũi tên nháy xỏ vào lòng Thiên Nam phu nhân lòng. Người đó cất giọng rất bi đát, khiến ai nghe thấy cũng phải động lòng thương, người đó nói với phu nhân rằng :

- Mẹ ơi...chuyện đã qua rồi, mẹ còn kể lại làm chi nữa !

Thiên Nam phu nhân cúi đầu nhìn con gái cứng, dùng tay vuốt ve đầu tóc của Tô Nam Tây mấy cái, rồi bỗng cương quyết lớn tiếng đáp :

- Mẹ phải nói, mẹ phải để cho Lôi thiếu hiệp biết Xích Mi Môn với nhà ta có mối thù lớn như thế nào, và mẹ phải trả thù...không ai có thể ngăn cản được mẹ...

Nói đến sau cùng, giọng nói của bà ta như kêu gào, và bà ta nhắm mắt lại một hồi, rồi bỗng mở to mắt ra nhìn Lôi Vân, trong lòng hồi tưởng lại những chuyện thương tâm năm xưa.

Bà ta thấy thiếu niên trước mặt mình đây, kể cả ý chí và phong độ giống hệt người mà ta ta đang nói, nên bà ta cúi đầu lẩm bẩm :

- Y hao hao giống ông ta năm xưa, nhưng bây giờ ông ta đang nằm ở dưới đất, xương thịt đã tiêu tan rồi !

Nói tới đó, bà ta lòng đau như dao cắt, và bỗng cảm thấy thái độ của mình hơi khác thường, liền gượng cười và nói tiếp :

- Hôm đó, ông ta ở bên ngoài về, sắc mặt của ông ta khác thường. Nhưng xưa nay, ông ta không bao giờ giấu diếm tôi việc gì cả, nên tôi không hỏi. Sau ông ta bảo cô tôi có việc cần muốn tôi phải đi gặp bà ta. Nhà cô tôi ở Giang Nam, tôi rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao ông ta lại giục tôi phải đi ngay. Hà, xưa nay tôi vẫn nghe lời ông ta, nhưng lần đó tôi thấy việc ấy đáng nghi lắm. Lúc bây giờ, tôi không biết một chút võ nghệ nào cả, ông ta phái một người đưa tôi với

Tây nhi đi. Tuy trong lòng thắc mắc, nhưng tôi vẫn không hỏi, vì lúc nào tôi cũng tuyệt đối phục tùng.

Mẹ con tôi ngồi một chiếc xe ngựa lên đường đi Giang Nam ngay. Đi được một ngày đường, xe càng chạy càng nhanh, lòng tôi cũng càng bối rối...

Ngày hôm sau, khi đến một tiểu trấn đang định nghỉ ngơi, thì Kiếm Khách hộ tống chúng tôi bỗng lộ vẻ nghiêm nghị đi tới trước mặt tôi.

Thiên Nam phu nhân nói tới đó, giọng thanh kiếm rỉ lên ngấm nhìn, nước mắt cứ nhỏ ròng xuống má của con gái đang nằm ở trong lòng.

Lúc ấy, Tô Nam Tây đã nức nở khóc, nghẹn ngào nói :

- Mẹ đừng nói nữa...

Bà ta dùng tay áo lau chùi nước mắt, mặt lộ vẻ cương quyết nói tiếp :

- Không ! Mẹ phải nói hết...

Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng phải cúi lòng, liền tiến tới gần an ủi bà ta :

- Phu nhân cứ thư thả nói...

Lôi Vân cũng tiến tới gần, rỉ tai Triệu Thiếu Vân khẽ bảo :

- Vân muội hãy đỡ Tô tiểu thư ra ngoài kia, để ngu huynh khuyên phu nhân...

Triệu Thiếu Vân rất ngoan ngoãn nghe lời, đỡ Tô Nam Tây đi ra ngoài phòng ngay.

Thấy Triệu Thiếu Vân với Tô Nam Tây ra khỏi, Lôi Vân mỉm cười khẽ nói :

- Xin phu nhân hãy định thần, rồi kể rõ câu chuyện cho tại hạ nghe. Nếu quả thực Xích Mi Môn có thâm thù với phu nhân, và chúng đã có hành động thương thiên bại lý, thì tại hạ thế nào cũng giúp phu nhân phục thù...

Thiên Nam phu nhân bỗng gượng cười đáp :

- Có lẽ thiếu hiệp cũng không giúp được tôi đâu...

Nói tới đó, bà ta sực nghĩ đến ba đêm trước, khách dạ hành xuất hiện ở trong sơn trang. Mục đích của người đó tới đây làm chi, thì bà ta trái lại còn lo âu hộ cho Lôi Vân là khác, nhưng bà ta vẫn nói tiếp :

- Thôi được, để tôi kể cho thiếu hiệp nghe. Tôi chỉ mong là thiếu hiệp đừng ngăn cản tôi phục thù, là tôi mãn ý lắm rồi.

Lôi Vân gật đầu. Thiên Nam phu nhân lại rầu rĩ nói tiếp :

- Kiếm Khách hộ tống đứng ở trước mặt tôi bỗng quỳ ngay xuống. Chưa bao giờ họ có cử chỉ như thế, nên thấy vậy tôi cuống cả chân tay lên.

Nói tới đây, giọng nói của bà ta bỗng nghẹn ngào hẳn và tiếp :

- Kiếm thủ với giọng nói như khóc, chưa nói đã xin lỗi tôi trước. Tôi càng hoài nghi thêm vội hỏi ý việc gì thế. Y là một trong mười hai Kiếm Khách của Thiên Nam Kiếm Môn. Chỉ thấy y ngừng đầu lên đáp :

- Sắp tới Giang Nam rồi, xin phu nhân thứ lỗi cho tại hạ không thể hộ tống được nữa, vì tại hạ còn phải...

Y chỉ nói tới đó, liền ngắt lời không nói tiếp nữa. Tôi càng nghi ngờ thêm, vì tôi biết những Kiếm Khách này xưa nay rất trung thành với Thiên Nam Kiếm Chủ, mà lần đó Kiếm Chủ ra lệnh cho y hộ tống mẹ con tôi đi Giang Nam, chưa tới nơi mà y đã nói như vậy...

Lúc ấy, Nam Tây mới lên bầy, còn tôi thì không biết một chút võ công nào. Hai mẹ con yếu ớt như thế thì làm sao đi nổi đường xá xa xôi... Tôi đang định hỏi rõ nguyên nhân, thì bỗng thấy Kiếm Khách ấy ứa nước mắt ra, cương quyết nói tiếp :

- Xin phu nhân thứ lỗi cho, tại hạ thể nào cũng phải về ngay...

- Trở về ư?

Tôi rất ngạc nhiên hỏi như vậy và tiếp :

- Người định về đâu...?

Kiếm Khách thấy tôi hỏi như vậy, liền biến sắc mặt ngập ngừng đáp :

- Tại hạ phải trở về nhà riêng...

Lúc ấy tuy tôi rất hoài nghi, nhưng vẫn nhận lời cho y đi về.

Nghe nói tới đây, Lôi Vân cũng cảm động vô cùng, chàng thấy Thiên Nam phu nhân lại ứa nước mắt ra khe thở dài một tiếng, u oán nói tiếp :

- Cho y đi khỏi rồi, tôi bỗng cảm thấy có một ám ảnh xui sẻo bao trùm quanh đầu óc, đè chặt ngực tôi, đến nỗi không sao thở được. Tôi liền mua bốn con ngựa để thay đổi những con ngựa đã chạy mệt, mà vội vàng quay trở về Thiên Nam sơn trang.

Thấy Thiên Nam phu nhân nói tới đây, người đã run lấy bầy, nhưng bà ta vẫn nói tiếp :

- Ô ! Tàn nhẫn quá ! Tàn nhẫn quá ! Khi tôi về tới sơn trang thì thấy đâu đâu cũng có máu. Đó là máu của ông ta với mười hai người Kiếm Khách. Lúc ấy tôi mới biết những thủ hạ của chồng tôi trung thành với người như thế nào. Thì ra, Kiếm Khách hộ tống mẹ con tôi đã không quản ngại ngàn dặm xa xôi quay trở về sơn trang chết ở cạnh chồng tôi và những người Kiếm Khách kia...

Tôi...tôi....

Nói tới đó, bà ta đã khóc sụt sùi không sao nói tiếp được nữa.

Lôi Vân nghe tới đó, động lòng thương, vội an ủi :

- Phu nhân, chuyện đã qua lâu rồi, xin phu nhân đừng có đau lòng như thế mà hại đến thân mình.

Thiên Nam phu nhân lại dùng tay áo lau chùi nước mắt, mặt lộ vẻ cương quyết, cười khẩy một tiếng, nói tiếp :

- Câu chuyện như thế đã xong đâu. Tôi trông thấy thảm kịch đó ngã lặn ra chết giấc luôn. Hà, khi tôi tỉnh dậy thì tình thế đã biến đổi hẳn, một ông già râu tóc bạc phơ đứng ở trước mặt đã cổ vũ tôi, an ủi tôi và nhận lời ban cho tôi võ nghệ siêu phàm.

Từ lúc ấy trở đi, mầm phục thù đã bắt đầu nảy nở trong thâm tâm tôi ngày một bành trướng...bây giờ mầm ấy đã chín mùi, tôi phải tìm kẻ thù...

Lôi Vân nghe tới đó kinh ngạc vô cùng, nghĩ bụng :

“Võ nghệ của bà ta quả thực siêu phàm, có thể nói là cao thủ nhất đẳng đương thời được. Không hiểu ông già râu tóc bạc phơ truyền thụ võ công cho bà ta lại là ai thế?”

Thiên Nam phu nhân bỗng giơ thanh kiếm rí và dính máu lên hàm hực nói :

- Tôi nhặt được thanh kiếm này ở cạnh xác chồng tôi. Lúc ấy, trên lưỡi kiếm dính đầy máu ! Vì muốn nhắc nhở đến ý chí phụ thù luôn luôn, tôi không dám lau chùi thanh kiếm này, nên nó mới bị hoen rỉ như vậy...

Lôi Vân bỗng xen lời hỏi :

- Sao trên lưỡi kiếm này lại có cả máu tươi...

Thiên Nam phu nhân bỗng trở lại thái độ bình thường, tủm tủm cười, hai mắt lộ hung quang lườm chàng một cái rồi đáp :

- Hình như các người trong lục lâm đã bắt đầu hoài nghi thân phận của thiếu hiệp rồi. Trong ba bốn hôm thiếu hiệp mê man bất tỉnh, khách dạ hành đến thăm dò sơn trang đến năm sáu lần. Tôi toàn dùng vật của chồng tôi để lại, đuổi chúng đi hết...

Lôi Vân thất kinh hỏi :

- Những ai đã tới đây thế?

Thiên Nam phu nhân tủm tủm cười đáp :

- Việc này không thể trách tôi ác độc được. Năm xưa, Xích Mi Môn có chịu tha cho chồng tôi đâu ! Những người tới đó đều bị mất, thân pháp rất lạnh lẽ, võ công lại cao siêu, hiển nhiên chúng không phải là những kẻ vô danh.

Nghe thấy bà ta nói như vậy, Lôi Vân mặt biến sắc và nghĩ bụng :

“Vừa rồi bà ta nói các nhân vật của lục lâm đã bắt đầu hoài nghi đến thân phận của ta, thế là nghĩa gì? Những việc ta đã làm ở Vân Mộng, ngoài Thiếu Vân, sư phụ và Giang Nam Hiệp Cái ra, thì không còn một người nào biết hết. Vậy còn ai nữa, mà tin tức ấy lại bị tiết lộ...vả lại chúng làm sao biết được hiện giờ ta đang ở đây...”

Nghĩ tới đó, chàng buột miệng hỏi :

- Thưa phu nhân, có thực chúng đã biết tại hạ đang ở đây không?

Thiên Nam phu nhân gật đầu đáp :

- Chúng không những biết thiếu hiệp ở đây, và còn biết tôi chính là vị vong thân của Thiên Nam Kiếm Khách nữa. Tin tức phục thù của tôi tuy đã truyền ra bên ngoài, nhưng theo sự ước đoán của tôi, thì chúng tụ tập ở ngoài tề sơn trang còn có cả nguyên nhân ấy nữa.

Trong ba ngày đó, tôi đã phát giác thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn liên hiệp với các cao thủ của Tam Tuyệt Nhị Quân tụ tập ở trong khu rừng ở ngoài sơn trang. Sở dĩ chúng trù trừ chưa dám tấn công ngay, có lẽ vì lo ngại thiếu hiệp với chúng tôi có liên can gì.

Lôi Vân trong lòng hơi tức giận :

- Chúng hãy còn biết điều phần nào. Hừ, Lôi Vân tôi bị ép buộc làm Minh chủ của lục lâm, quý hồ tôi còn cái quyền ở trong tay, thế nào tôi cũng xử trí vụ ân oán của phu nhân với Xích Mi Môn.

Nói tới đó, chàng bỗng dậm chân một cái, và đi ra ngoài phòng liền...

Thiên Nam phu nhân thấy thế có vẻ kinh hãi, vội đi ra ngoài theo, và nhanh nhẹn tiến tới trước mặt Lôi Vân để ngăn cản :

- Lôi thiếu hiệp không nên nóng nảy như thế vội. Đêm nay, chắc chúng thế nào cũng quay trở lại, tới lúc ấy, thiếu hiệp sẽ hiểu thân phận hiện thời.

Lôi Vân liền trợn đôi lông mày lên hỏi :

- Phu nhân nói như thế...?

Thiên Nam phu nhân gượng cười đáp :

- Đêm hồi hôm, tôi đã nghe được một tin rất bất lợi cho thiếu hiệp...

Lôi Vân có vẻ thắc mắc hỏi tiếp :

- Tin gì thế?

Thiên Nam phu nhân dẫn đo một hồi mới đáp :

- Hình như thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn là Y Dư Huy muốn thay thế Minh chủ của thiếu hiệp...

Lôi Vân cả giận :

- Được , như vậy càng hay... Tôi xem tên họ Y ấy có tài ba gì mà dám...

Lời nói của Thiên Nam phu nhân đã làm cho chàng tức giận đến xầm nét mặt lại, đôi lông mày cứ trợn ngược hoài. Thiên Nam phu nhân thấy thế cũng phải hoài nghi và nghĩ bụng :

“Sao y coi trọng địa vị Minh chủ của lục lâm thiên hạ như thế? Nghe nói y còn là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, một môn phái rất có tên tuổi, vậy y làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ có dụng ý gì...?”

Lôi Vân đang đứng ở chỗ cửa phòng, bỗng quay trở vào bên trong, và hỏi lại Thiên Nam phu nhân :

- Phu nhân có thể trao trả lại cây Trường Định Lệnh cho tại hạ được không?

Thiên Nam phu nhân ngẩn người ra ngẫm nghĩ giây lát, mới gật đầu đáp :

- Thôi được, thiếu hiệp đợi chờ giây lát, tôi đi lấy ngay đây 1

Nói xong, bà ta quay người đi ra khỏi phòng luôn.

oOo

Trong một khu rừng rậm ở cách Thiên Nam sơn trang chừng nửa dặm, bỗng có tiếng người nói vọng ra rằng :

- Y Đường chủ, chúng ta có nên giải quyết ngay việc này vào đêm nay không?

- Chúng ta phải hỏi rõ cái chết của mười hai cao thủ ở các nơi tới núi Vân Mộng là do ai giết họ đã, có liên can gì với tên họ Lôi ấy không? Lúc ấy, chúng ta mới có thể quyết định được.

- Hà hà, Y Đường chủ đừng lo ngại nhiều quá. Tên Lôi Vân có tài đức gì? Nói thực đấy, từ khi y làm lãnh tụ của chúng ta đến giờ, chính tôi là người không phục y trước tiên. Y Đường chủ là người đức cao trọng vọng, sao không thay luôn tên ấy đi có hơn không? Theo ý tôi thì bốn môn phái kia không ai dám phản đối.

- Lão đệ nói rất phải, để cho tên quỷ ấy sống sót ngày nào thì thực chúng ta bị vướng tay vướng chân vướng cẳng ngày ấy, nhưng Trường Định Lệnh vẫn còn ở trong tay y...

- Khó gì chuyện ấy, quý hồ vừa xuất hiện thì chúng ta sẽ cho y không còn dịp nào mở mồm nữa. Lúc này là dịp may tốt nhất mà chúng ta có thể tuyên bố với thiên hạ rằng y đã liên tay tới Thiên Nam Kiếm Môn làm khó chúng ta.

- Lãnh lão đệ nghĩ như vậy là đúng lắm. Dù chúng ta có giết chết Lôi Vân, sau rồi lại giá họa cho Thiên Nam Kiếm Môn, nơi đây chỉ có hai chúng ta của hai phái Xích Mi và Vân Thái thôi, chứ không có người nào khác, vả lại những người có mặt tại đây đều là tâm phúc của lão đệ với mõ...mõ chắc chuyện này sẽ không bị tiết lộ ra bên ngoài...

Tiếp theo đó lại có một tràng cười như điên như khùng nổi lên.

Hai người đang bàn tán với nhau ở trong rừng đó chính là Y Dư Huy của Xích Mi Môn và Lãnh Như Băng của phái Vân Thái.

Lời nói của chúng bỗng nhỏ dần, thì ra chúng đang rỉ tai bàn tán với nhau một âm mưu rất xảo trá quỷ quyệt...

Lúc này trời đã khuya, trên không đầy những so sánh bao quanh, một vành trăng bán nguyệt chiếu xuống khu rừng đó với một luồng ánh sáng tỏ mờ yếu ớt, nên trong rừng càng âm u thêm.

Đột nhiên trong Thiên Nam sơn trang có tiếng rú rất chộc tai nổi lên phát tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường ấy, và còn âm u sâu nào ai nấy phải rừng rợn khôn tả.

Một cái bóng người tay cầm Trường Địch Lệnh ở trong trang phi ra và lướt đi rất nhanh tiến thẳng vào trong rừng kia.

Bóng người đó đi tới đâu, tiếng rú quái dị kêu tới đó, làm chấn động tâm hồn của mọi người đang ở trong khu rừng.

Sau hai tiếng kêu “soẹt soẹt”, trong rừng đã có hai bóng phóng ra, phía sau chúng còn có một số bóng đen lố nhố, nhưng những bóng người này chỉ theo tới bên lề rừng thôi, rồi vội ẩn núp ngay vào sau những thân cây.

Hai người ở trong rừng vừa đi ra đó chính là Y Dư Huy với Lãnh Như Băng.

Hai người này bây giờ có thể nói là có quyền oai lớn nhất trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn. Chúng đứng ở đó để đợi chờ người cầm Trường Địch Lệnh tới nơi. Trong bụng của chúng đã có một kế rất ác độc và chúng lẳng lặng đợi chờ người kia đi tới gần.

Một lát sau, Y Dư Huy mới cười khẩy một tiếng và khẽ nói :

- Chúng ta đoán không sai, Lôi Vân đã ra kìa ! Tại sao y lại ẩn núp trong Thiên Nam sơn trang mấy ngày liền như vậy?

Lãnh Như Băng cũng tỏ vẻ phẫn chấn, nhưng trong lòng lại hoảng sợ và bụng bảo dạ rằng :

“Việc này đối với ta rất có lợi. Nếu Y Dư Huy lên thay địa vị của Lôi Vân, là ta sẽ được lãnh đạo Vân Thái Môn ngay !”

Còn y sợ là vì :

“Nhưng...kế hoạch của chúng ta liệu có thành công được hay không? Vì võ công của Lôi Vân cao siêu không thể tưởng tượng được.”

Người cầm Trường Định Lệnh ở trong sơn trang ra chính là Lôi Vân. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã đi tới trước mặt Y Dư Huy với Lãnh Như Băng liền.

Sắc mặt bỗng biến đổi hẳn, Lôi Vân mất lộ sát khí, trợn trừng lên nhìn thẳng vào khu rừng ở phía sau Y Dư Huy với Lãnh Như Băng.

Y Dư Huy với Lãnh Như Băng đang làm ra vẻ tươi cười để tiến lên nghênh đón, bỗng thấy thái độ của Lôi Vân như vậy cũng phải kinh ngạc, vội quay đầu nhìn về phía sau.

Cả hai vừa quay đầu lại nhìn, đều rùng mình mặt biến sắc. Vì chúng đã thấy phía sau chúng có một người đang đứng sừng sững ở đó, không sao trông thấy rõ mặt mà chỉ thấy thân hình mảnh khảnh và bé nhỏ thôi.

Điều mà khiến người ta phải kinh hãi nhất, là trong tay của người đó đang cầm một vật, khiến chừng hai người trông thấy phải kinh hoảng ngay.

Vietkiem.com